

υπονοούμενο

υπονοούμενο, το, ουσ. [ουδ. μτχ. του ρ. υπονοώ]. **1.** λόγος που λέγεται έμμεσα, συγκεκαλυμμένα: «μιλούσαν όλο με υπονοούμενα και δεν μπόρεσα να καταλάβω τι έλεγαν!». (Λαϊκό τραγούδι: λόγια, λόγια **υπονοούμενα**, λόγια, λόγια **αμφισβητούμενα**). **2.** η έμμεση υποδήλωση της ερωτικής πράξης: «απ' τη μέρα που πήγε με γυναίκα, το μυαλό του είναι όλο στο υπονοούμενο»·

- καταλαβαίνω το υπονοούμενο, βλ. φρ. *πιάνω το υπονοούμενο*·

- *πετώ ένα υπονοούμενο* ή *πετώ υπονοούμενο*, λέω κάτι σε κάποιον ή εναντίον κάποιου έμμεσα, συγκεκαλυμμένα: «δεν κατάλαβε το υπονοούμενο που του πέταξα και την πάτησε || μόλις κατάλαβε το υπονοούμενο που πέταξα, έγινε θηρίο»·

- *πιάνω το υπονοούμενο*, καταλαβαίνω αυτό που μου λέει κάποιος έμμεσα, συγκεκαλυμμένα: «ευτυχώς έπιασα το υπονοούμενο που μου πέταξε και δεν υπέγραψα το συμβόλαιο»·

- *το κατάλαβα το υπονοούμενο*, βλ. φρ. *το 'πιασα το υπονοούμενο*·

- *το 'πιασα το υπονοούμενο*, (ειρωνικά) εννόησα αυτό που μου είπες με πολύ σαφή τρόπο: «αύριο θέλω οπωσδήποτε να μου φέρεις τα λεφτά που μου χρωστάς. -Το 'πιασα το υπονοούμενο». Συνήθως της φρ. προτάσσεται το *εντάξει*.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας